

M. WILLEM KOUPERSIN

Wissan Gallowaysa Skottlandisa

Eohdullinen

Kansapuheet

SEKran Jumalan

Ja
Synbeins nlike waiwatun ja murhellisen

Sielun

Walilla,

Ensin Englandsin kielessä kirjottettu,

Sitten Saksan kielelle,

Mutta Kääntäri Kääntäri

ANDREAS WETTERBLADilla,

Buonna 1772.

Ja nyt Suomen kielen walilla sito-
hori, wiraan toimitusella, wakauna aikoina

Suomen kääntäri

DANIEL WIRZENIURElda.

WISSAN, 1778.

Prändätty Georg Wilhelm Londicerilla.

Tulkaa totisen parannuksen ja elävän uskon kautta minun tyköni teidän Parandajanne ja Vapahtajanne, kaikki jotka työtä teette, ja olette raskautetut syynin ja Painuormalda ja omantunnon ahdistuksesta waiwatut; ja minä tahdon teitä wirwotta sanallani, ja minun Hengen lahjoittamisen kautta wakuutta teitä Jumalan laupiudesta, armon ja synneiden anderi andamisen omistamisesta, ja anda teille woimaa miehullisesti kestämaan sodasanne iloiseen wottoon asti.

Jumalata ehiwä Lusia.

Nijn kantuan kuin suruttomat sielut makawat luulonsa päänsäällä, tekewät he niinkuin unda näkewäiset, ikkellens suloisia lohduitusta autudesta. Niille jotka ei vielä ole ruwennet todella tutkistelemaan sielunsa tilaa, ei ole raskas löntää wirwoittawaista makeutta Jumalan armahawaisesta armosta Jesuresta Christuresta. He tekewät ikkellens uskon kossa he tahtowat, joka kuitenkii kiusauksen ja sielun ahdisturen koettelemisen tulen lähestwisä pikemmii turhaan raukee, kuin he toiwot eli luulla taistit. Niinkii he hypäten tahtowat tulla aututeen, ja ilman waiwaa saada tawaraan tawarat; niin ynsy se myös heille tietämättömänä astana, mitä oikeitten Jesuren seuraitten maistaa täyty.

Se on kewiä päättä, mingä lohduituren senkaltaiset ajattelemattomat

mat ja wihehäiset sielut, tästä Kansapuheesta, joka filmäs eteen nyt asetetan, käsittä taitawat. Ei siis sitä aikomusta ole tämän Kirjan ulos andamiseen, että joku suruttomuudesans tekis senkaltaisia päätöriä tyköns, joidenka kautta meidän Jumalamme armo wedetäisiin haureuteen, waan että ne sielut, jotka lasda waikutetun kiwistelewäisen synnin tunnon alla työtä tekewät, joiden tykönä uskon puikewa kyntilän sydän tundu olewan sammumassans, tästä jongun hyödytyren saada mahdollais. Joka myös on ollut ainoin siin ja tarkoitus, mingätähden tämä nyt Suomeri kääty on. Minä toiwon Jumalani armon kautta, että tämä hywin aivottu työ korkeudesta sunaurella krunatan, koska se tosi on, että SEKran puhut hywä on sille joka oikein waelda. Mich. 2: 7.

Nijn woinalliset lohduuret kuin tästä edes tuodan surullisille sieluille, nijn waroittawaiset owat ne surut.

ruttomille, ettei he autuudensa saa-
 mista ja voittamista, paljaan kyl-
 män huokauksen ja voimattoman
 kääntymisen päälle armon puoleen,
 tulla andais, koska iankaikkisuuden
 pohjattomuus lähesiyy, ja se tähän
 asti tundesmatoin ja päättämätöin
 syndein luguun lasku kadottawaisella
 muodolla sille osotetaan, joka ei e-
 delläpäin pelwolla ja wapaisuudella
 autuuttans laitta ja toimitta tahto-
 nut ole. Jos hurstas tustalla
 wapaaxi tulee, kusa sitte jumal-
 latoin ja syndinen näkyy. 1 Pet.
 4: 18.

Ehkä kuinga wähhän wirwotus-
 ta, sinä synnissä halulla vielä ma-
 kawa tästä kansa puheesta saada tais-
 dat; pida kuitenkin se niin mahdol-
 lina ettäs tätä luet ja perään aiat-
 telet. Tee niinkuin kimalainen, jo-
 ka hunajan hywin hajullisista kuckai-
 sista imee; ja ajattele että HERRA
 kerran sinulle myös armon osotta
 taita, koska hän alastomuudes ja ul-
 kokullaisuudes häwäni sinulle parannu-

zeri ilmoitta, ja silloin todella joutu se sinulle hywärt, jos sinä edelläpäin jotakin senkaltaista koonnut olet, kuin parhaitin silloin tarwitaan ja hyödyttä, koska tuskan ja ahdistuksen aallot sieluas häkäyttä kokevat. Lääkityksen pitä woimans osottaman, koska ruumis on sairas: niin lohdutuksella myös on sia, koska sydän suruisansa ja murheisansa on, kusa hän sitä enäämmin et mitään aikoin saada tainnut ole. Eikö se siis ole hywin ja taitawampi tehdä, että aikansa teet itse Jumalaks kansa tuturi, niin että sinä tuska hetken lähestyisä, koska laicki woimans sinne riutamaan rupee, Hänen tykönsä, joka itse lohdutuksen lähdet on, wahwalla uskon uskalluksella, pakosotta taidaisit? Joka armo sinulle sydänneestä toiwotetan.

A. W. B.

Loh.

Lohdullinen

Ransapuhe
HERMAN

Ja

Murhellisen Sielun välillä.

HERA sanoo.

Sh minun rakastettuni! mitäs olet niin murhellinen, mikis waiwat ihiäs ja olet lewotoin? ongo se oikein tehty että minun kiritustani nurexut? miyi sinä sitä pahexut, että minä sinun kaldaiseyeni teen niin tawoin, että minä annan sinun waelda sitä sisällistä ja ulkonaista kiusauyren tietä, jota minä itse ensin waeldanut ja sen walmistanut olen? Mikis estelet ihiäs, ottaxes päälles minun ristiäni, seuratares minua, ja maistaxes sitä kalckia, jonga minä sinun tähtes juonut olen? Sie

Sielu wastaa. Kaikki karsiminen ja tu-
ka, kuin sinä minun päälleni panna tahdot,
joutuu minulle maksi ja suloisxi, ainoa-
stans sinä Henges minulle lainaat. Mitäs
karsinyt olet, on tapahtunut minun tähteni:
ja jos minun asiani niin olis kuin pitäis ole-
man, niin minä olisin mieluinen, karsimään
kaikkia sitä, kuin sinä, minun Jumalan, mi-
nun päälleni panna tahdot. Mutta voi!
minun pohjatoim turmelluxeni tekee sen, että
minä sinun ristis kuormana pidän: sentäh-
den, o HERRa, tue minua sinun armollas,
että minä sinun ikees lewiänä pitäisin, ja
ilon tästä sinun kuormasas löydäisin.

HERRa Janoo. Minä tiedän että sinun
syndeis tundo ja rangaistusten pelco ovat
syy kaikkeen siihen kuin sinua nyt waitvaa.
Mutta rakas ystäväni, mikis niin paljo kagot
syndeis puoleen, että sinä ett ensinkän mi-
kä minun laupiuttani? Mikis sinä pahat te-
kos niin suurexi teet, että sinä sen kautta wa-
hennat minun laupiuteni rikaudet? Eli ett
pane wagan päälle wasturijn molembia?
Jos se sinun hywän tekois tähden tapahtu-
nut olis, että minä ensin ystäwyden sinun
kansas tein? luuletkos että minä sinun pa-
hain tekois tähden sinua yhta haawa hukut-
ta tahdoisin, kusa kuitenkin alinomaiset kija-
tos sanat, jotka oikeudella minulle tulewat,
myös

myös sen myöden andawat, että minä päd-
 tään sen hyvän kuin minä alkanutkin olen?
 se kelpa tosin minulle että sinä syndeis ylige
 kuins minua vastan tehnyt olet, murhehdit;
 mutta minä tahdon myös sitä, että sinä
 armosta lohduksen ottaisit, kuin minä sinul-
 le osottanut olen. Ajattele minun töitäni
 wanhudesta, ja mitä minä sinulle tehnyt o-
 len! engö minä lapsudesas ja nuorudesas si-
 nusta murhetta kandanut ole? Kato entisiä
 aikoja ja ota niistä waari. Eikö minun liit-
 toni Engeli johdattanut sinua, koska ei sinul-
 la ymmärrystä eikä woimaa ollut isias hal-
 lita? Engö minä silloin jo ruwennut minä-
 ni sinulle tuturi tekemään? Taidatkos sen
 kieltä, ettei minun armoni estännyt sinua
 monesta synnistä, joihin sinun luondos oli
 taipunut, ja joihin sinä kaatumallas olit?
 ja koska täydellisesti syndiä teit, engö mi-
 nä suurella kätsewällisydellä odottanut sinun
 kääntymistä, ja armosta en katonut si-
 nun pahatekos puolen? Taidatkos sitä kiel-
 dä, etten minä sinun sydäntä täyttännyt is-
 lolla, ja sinun suus kerskamisella, koska mi-
 nä annoin sinulle armon kääntäyessä isias, kers-
 jetyllä sydämmellä ja kyyneleitä wuotawilla
 sitmillä nuoruuden syndeis ylige minun ar-
 moani ja laupiuttani halaitares? Mitä si-
 nyt loppun asti minun armoani usko?

Sielu waſtaa. Oh HERRa, minä oli-
ſin ſe kiittä-mättömin auringon alla, ellen
minä ſitä tunnustais, että ſinun armos, u-
ſiat kerrat minua, minun huikendelewaiſiſa
ajatusiani lohduttanut on: mutta en minä
(walitettawasti) ole niin kohdaniut ſinun hy-
wyttäs, kuin minun piti; ſillä uſian ja mo-
nenlaiſen minulle oſotetun laupiuden jälken
olen minä kuitenkin waſtoin paremba tietoo
waſtauudesta ſyndiä tehnyt. Nyt ſeiſowat
minun ſyndini minun edessä ja todista-
wat, etten minä pidemmällä mahdollinen ole ſi-
nun ſuloisuttäs maistamaan.

HERRa ſanoo. Onko minun armoni
ainoaſtans yhderi päiwäxi, eli wuoderi ai-
wottu, eiſä ſe pysy kaiſeri ajaari niille, jota
ka minä omaiſudereni walinnut olen? Tah-
dotkoſ minun laupiuttani niin ahdaſten ra-
jain ſiſälle ſulkea, ettäſ uſkoisit, ſen ei tai-
tawan peittä ſinun ſyndejäs; eli tahdotkoſ
niin lyhyällä mitalla mitata minun armoni,
ettäſ luulisit minulla ei niin paljo olewan,
kuin ſinulla on halu ja woima waſtan otta?
Eiſä ſe ole minun kerſkauereni, että minä
woin tehdä ylön-paltiſeſti ylige ſen kuin mi-
nun lapſeni ajattelewat ja rukoilawat ja olen
woimallinen? Etköſ ſitä tiedä että niin
korkialda kuin taiwas on maasta, niin kor-
kiat owat myöſ minun ajatuseni, ſinun a-
jatusteſ

jatustes ylige? Etköö sitä hawainut ole ja
 waaria ottanut, että minun laupiuteni u-
 lottu caickiin minun töihini; eiköst paljo e-
 nämmiin sinun tyköö? Koska sinun omat
 tykö ja caicki mitäs ajatella taidat ei ole sij-
 hen werrattawat, mingätähden eli cuinga
 siis sinä tahdot asetta sinun syndis minun
 laupiuteni rinnalle? Jos minä lapsildani
 sentkaltaista kankakärswällisyttä waadin, et-
 tä heidän toinen toisillensa rikorens, ei ainoa-
 stans seikemän kerta, waan seikemän kym-
 mendä ja seikemän kerta andexi andaman pi-
 tä: Kuinga paljo snurembi kankakärswälli-
 syys ja laupius mahta siis minun tykönäni
 läytyä? Ulla sentähden hämmästy syndis
 paljouutta, waan rohweise igiäs minun ar-
 mo lupauyillani. Minä olen ne andanut il-
 man Ujaan määrämistä; sillä millä ajaalla
 syndinen käändä igens synneistänsä, olen
 minä luvannut unhohta kaiten hänen pahus-
 dens. Nämät lupauyet olen minä tehnyt il-
 man jonkun Synnin eroitusta: jos teiden syn-
 dinne olisit werirussiat, pitä heiden kuiten-
 fin lumi walkiari tuleman. Lupauyeni olen
 minä tehnyt, ilman muodon eli Personan
 kagomata; sillä sen minä wastanotta tahdon
 joka poickee pois pahoilda teildäns. Anna
 nyt tämä kolminainen minun lupauyeni
 muoto ja tapa osenda ja wahwistaa sinua,

ettei sinun epäuskos minun laupiuttani wa-
henda sais ja ahtaambain rajain sisälle sul-
kea kuin minä ihe määrännyt olen.

Sielu vastaa. Minä uskon, HERRA,
auta minun epäusconi. Wahwista ja roh-
waise minun huikealewaista sydändäni si-
nun hywällä ja Pyhällä Hengelläs. Mi-
nun oma tundon duonihkee minun niin,
että minä pelkän sinun wanhuruskauttas:
sillä sinä saat aikoin enemmän kuin minun
omatundon, ja jos tahdoisit kända oikeu-
delle kansani, niin sinä vielä enemmän duos-
mihisit minua.

HERRA sanoo. Minun rakani! ajat-
tele mikä syy on sinun nykyiseen lewottomu-
tees. Sinä kagot tosin yhdellä silmillä si-
nun syndeis ja minun. Isäni wanhuruskau-
den päälle, mutta ett kago toisella silmällä
minun päälleni, josa Isän wanhuruskau-
s on tullut asetetuyri ja sinun syndis jo rangai-
suyri. Sanos minulle, uskotkos ihesäs ja
sinun pyhyydes menosa taitawas löytä jo-
takia senkaltaista, kuin sinua Jumalan wan-
huruskauden pelwosta pelastaa taidais, eli
tahdotkos mieluisemmin ehiä sitä minusa ja
minun tyköndäni? Jos rauhoitettua mielmä
ihesäs ehit, niin ajattele perän mitäs teet.
Jos tahdot oma autua i teliäs olla, eli jos
minusta se sanottaman pitä, että minun ar-
moni

moni ei sinua autuaxi tehnyt ole? Ellei si-
nusa olis wihelijäisyttä, missä Armo sitte it-
zens ilmoitais? Jos sinun laitas maailmasa
nijn olis, kuin pidäis, njin se ei toisin olla
taidais, kuin ettd armon kistyret ne olisit
turhat maan päällä. Räännä siis sinuas
minun puoleeni, ja egi elämätäs minusa.
Tiedätkös mikä sinun omas on? Sind olet
syndinen. Anna minun yxin pitää kunnia-
ni. Minä olen sinun autuaxi tekias. Lur-
letkos minun haawani olewan wäettömät,
eli ettei minun karsimisefäni ole yhtäkän woi-
maa? Pidätkös syndis njin kuolettawaisina,
ettei minun anssoni taida njitä parandaa?
Wuodattaneko läkäri kallijt öljunsa, eli sen-
tähden, ettd ne turhat owat, eli sentähden,
ettei ne hyödyttä taida? Et suingan. Lur-
letkos taitwallisen Isäni tahtoneen, ettd mi-
nun wereni turhaan, eli hyödyttämättömdä-
nä uloswuodatettaman piti? Koska hänen
wanhuruskardens peljättä sinua, njin muista,
ettd se runfasti minullekin tapahunut on, ja
ettd hän itse Matth. 3: 17. sanonut on nä-
mät sanat. Tämä on minun rakas Poi-
kan johon minä melistyin. Minä olen
tullut maailmaan ei duomigemaan, waan kut-
zumaan syndisiä parannukseen. Älä siis luo-
wu minusta, koskas syndinen olet, waan juu-
ri sentähden tule minun tyköni, njin minä
tahden wirwotta sinun.

Sielus wastaa. Ah HERRA, minä ties
dän että puhdistawa ja sowittawa woima on
sinun weresäs, joka elämä itse kuolemasakin
on; mutta minä pelkän taukomata sitä, et-
tet sinä mitämöy taida sinun ansiotas mi-
nulle tygö lukea: sillä walitettawasti minä
sen hawaihen, että wanha Abdami on mi-
nusa woimallinen, ja synnin liicuturet wies-
lä myöds wäkewät, kuoleman hedelmiä mi-
nusa tuottamaan.

HERRA sanoo. Älä ihesäs wäärnyttä tee
minun armolleni, ja älä walita turmellures
ylize niin, että sen kautta minun kunnia-
stani jotakin wähennäisit. Taidatkos sen
kielä, ettet sinä hawaihe minun armoni si-
nusa olewan waikuttawaisen? Engö minä
usiat kerrat sinun omaa tundoas Jesuren
rauhaa tekewäisellä werellä priiškottanut o-
le? Mistä muutoin olisit tuullet sinun tykö-
näns ne armon todisturet ja merkit, jotka a-
jaan watheturisa sinun sydämmes ilolla, ja
sinun suus kistoyella täyttäneet owat? Enkö
minä sinua usein herättänyt ole suurella i-
lolla HERRAN nimee auri huutamaan? En-
göst minä usein sitä ole aikoin saattanut, et-
tä sinä omalla wahingollas Christuren ni-
men tunnustanut olet? Eikö monda kerta si-
nun sydämmes ole minun sanani kuulossa
woimallisest liicuteturi tullut, koska se sinu-
sa

sa pyhän murheen ja sisällisen sullomisen
 waikutti, joka wihdoin kynnelihiin ulospuh-
 keis? Engö minä ole auttanut sinua soti-
 maan sinun järjettömiä himoja vastaan?
 Engö minä usein ole andanut sinulle wo-
 ma perkeleen kokemisia vastanseisoares; jo-
 na sinä perkeleelle saaliyi joutunut olisit, jos
 minä ainoastians sinun omaan waldaas jät-
 tänyt olisin? Etkö muista että kiusaja wai-
 nois sinua, mutta minä silloin poistin po-
 jes sinulda tilan syndiä tehdä, ja koska wi-
 hamies suuremmalla waimalla ahdisti sinua,
 engö minä silloin händä puolustanut, ja si-
 nua waarasta temmannut? Vielä, koska
 sekä kiusaja saapuilla oli ja tila syndiä teke-
 mään sinulle aihettin, engö minä silloinkin sy-
 dähdäs rakaudella ja minun nimeni pelwol-
 la täyttänyt, ja niin estin sinua, ettet sinä
 syndiä tehnyt? Ja koska usiammin heie-
 koudesta langeisit, engö minä silloin pala-
 waisella sydämmellä ja wettä wuotawaisilla
 silmillä sinua taas ylös auttanut, ja sinun
 kangas entisen yhteyden uudistin? Ja näin
 sinä et suinkaan taida sanoa, että minä, sii-
 tä hetkestä, kuin minä sinun uudistukses
 päälle työtä tekemään rupeisin sinua syn-
 deihiis makamaan jättänyt olen, joka kui-
 tenkin niille tapahtunut on, jotka owat kau-
 kana tästä armosta; en minä tahdo maini-

ta muita hengen hedelmiä ja waikutuksia si-
nusa, joita etts kieldä taida. Eikö nämät
kaikki ole waistan sanomattomat minun ar-
moni tandomerkit sinusa? Taitako luondo
niitä aikoin saatta? Etkö tästä jo taida
ymmärtä, että minä Jesuksen Christuksen
ansion, sinun syndeis anderi andamiseri, ja
sen woimaa uuteen elämään sinulle omistas-
maan ruvennut olen? Pida siis itseäs
nijn wahan kuin tahdot, ainoastans sind
minun armo waikutuksen sinusas korkiari
arwaat ja kunnioitat. Ole waan alhainen
ja murhellinen. Ettäs lahot oman tur-
melluses puoleen, en minä sitä sinusa nuh-
della tahdo; mutta ihastu myös sen uuden
luomisen ylige kuin minä sinusa alkanut o-
len. Ellei sinusa muuta olis, kuin se mitä
luonnosta sinusa on, niin sinun tilas olis
surkia; mutta että sind tyköns hawaiset
uuden luomisen, niin ole hywästä turwasa.
Oletkos pimeyteen niin wajonnut, ettei si-
nusa ole yhtäkan walkeutta, eli ongo syndi
sinusa sen wallan saanut, ettei sinulla tah-
toakan ole tehdä sitä kuin hywä on, ja rac-
kautta wanhursteuteen? jos sanot, ettei si-
nusa syndiä ole, niins olet walhettelia; mut-
ta jos taas sanot, ettei sinusa muuta ole,
kuin syndi, niins olet myös walhettelia. Luv-
letkos koska minä sinua pimeydestä minun
wal

walkeuteeni saattamaan rupeisin, ja sinua mu-
deri luondokappaleeri tekemään, että mi-
nun silloin piti andaman sinun seisahda, en-
nen kuin minä työni sinusa täytin? Sen-
tähden, minun rackaani, älä perkeleelle eli
omalle turmelluyelles sitä sias anna, että
heidän todistuyensa minua vastaan ottaisit;
eli ajattelisit, ettei ne pantit kuin minä si-
nulle andanut olen, olisi niin suuresti uskot-
tavat, että neminun armostani sinua wise-
yttä taidaisit.

Sielu wastaa. Ah HERRA, minä en tai-
da sitä kieltä, etten minä usiasti sinun tai-
wallista lohdutuyes makeutta tundenut ole,
joka monda kerta mun sieluani ilahuttanut
on. Mutta woi! minun murheeni on sitä
suurempi, koska minä oman wifani kautta
sen igeldäni estän: sillä minä olen sinun Py-
hän Henges murhelliseri saattanut, tosin,
minä olen kaikin tawain Händä estää koke-
nut. Josta se tullut on, että se lohduttaja
joka surus wirwotti mun sieluani, on mi-
nusta poijes poikennut; engä nyt niinkuin
ennen hänen läsnä olendotansa tuta taida.

HERRA sanoo. Että minä olen muuttu-
matoon, siitä on se tullut, ettet te, o Israe-
lin lapses, ole hucfuneet. Se on kyllä tosi,
että te monen muutoyren ale annetut oletta,
mutta minä pysyn aina yhdellänsä, ja mi-
nuit

nun tykönäni ei ole muutosta, eikä wälkeu-
den ja pimenden waihetusta, Zac. 1: 17, ä-
lä siä ole heikkomieliäinen, ja älä ajattele kuins
minulda pois hyljätty olisit. Jos se tapah-
tu, että minä usein kaskwoni sinulda peitän;
owat kuitenkin kaikki minun tieni omilleni
sula laupius ja totuus. Se ioutuu sinulle hy-
wäxi, että minä sinusta usein luowun: mut-
ta se on myös sinulle hyödytysxi, että mi-
nä taas palajan tykösi. Sillä koska minä
palajan, niin on se sinulle lohdutusxi, ettei
alinomainen moninaisten kiusausten tuska
sinua langetta mahdais. Etkö usein ole sitä
hawainnut, koska olet rakkaudesta sairas
ollut, ja minä silloin wirwotin sinun minun
wijnaleileilläni, ja wahwistin minun omenil-
lani, minun hedelmänt owat sinun suusas-
makiat; minun wasen kätäni on sinun piäsi
alla ollut, ja oikealla kädellä halaisin minä
sinua, Korf. Weis. 2: mutta ettet sinä mi-
nun lohdutuksestani ylöspaisuis, ylönskaois
welijäs ja minua vastaan syndiä tekis, että
myös omalle wsimalles sitä lukis, mitäs mi-
nun andeliaisuden kautta saanut olet, sen-
tähden olen minä sinulda tämän suloisen
tundemisen estänyt. Anna minulle se oikea
kijtos, että minä parhaitin tiedän, mikä si-
nua hyödyttää. Jos se minun palweliallenni
Pawalille oli hyödyllinen, satanan rufkoi-
hemisen

hemisen kautta tulla nöyrytetty, ettei il-
moitusten ylönn paltisuus händä ylönn paljo o-
lis forgoittanut; kuinga paljo enemmän hyö-
dyttä se sinua, että minä pidän sinun nöy-
ryden alla sisällisten koettelemusteni kautta?
Jos minun lohdutuksen alinomaa tyköndäs
olis, niinä pikimädänsä luulijit, taitwaan
olewan pyhäisen kaupungin maan päällä;
ja niinä lackaisit ekimästä parembata, joka
tulewa on. Sinä pidäisit silloin wihelijäisy-
des pastan huonenas, ja Jumalan armo
palat niinä herckuina, kuin Hän pöytäns
tyköndä sinulle luwannut on.

Tutti tätä taiten tyköndäs, että minä kum-
minkin rakastan sinua: waikka en minä alati
naurawaa suuta sinulle osota, engä kaitin
aikoin sinua ilolla tähtä; sillä joita minä ra-
kastan, niitä minä loppuun asti rakastan.
Jos minä kamarini ower sinulda suljen,
niinä ei se tapahtu sulkeaxeni sinua ulos,
waan opettaxeni sinua kolkuttamaan. Koska
minä monella peitteellä kaswoni sinulda pei-
tän, ettets minun kaswoini sulloista kirkaut-
ta nähdä taida, niinä tapahtu se aineastans
ylösherättäxeni sinua ekimään minua. Ja
waikka se usein näkyy, niinäkuin tahdoisin
minä luopua sinusta, niinä se sitä warten ta-
pahu, että minä herätäisin ja waadeisin si-
nun seuramaan minua, ja riendämään ma-
sta

sta taitawaseen, kusas minun alinomaa nähdä
 ja nautita saat. Jos Joseph niin viisas ja
 taitava oli, että hän rakkaudens welsildän-
 sä kätki, siihenasti että hän heidän nöyrään
 syndeins tundoon saatti: jos hän tätä wa-
 stan niin ystävällinen oli, koska hän heidän
 nöyrytettyri näki, että hänen rakkaudensa
 paloi ja tuli waadituri isians heille ilmoit-
 tamaan: luuletkos, että minä wähemmällä
 wiisaudella ja rakkaudella kohtaan sinua?
 Cananean waimon rukouyreen wastaisin mi-
 nä aluusa kowin. Nijn tahdon minä usein
 myös tulla senkaltaisena pidettyri, kuin oli-
 sin minä kowa nistle joita minä rakastan, ja
 niinkuin minä heidän rukouyrian a wihaisin:
 mutta wihdoin tahdon minä kuitenkin rac-
 kauteni heille ilmoitta, ja heitä sydämmen
 laupiudella syleillä.

Sielu wastaa. HERRA, anna minun
 vielä puhua kansas, että wastaat minua,
 niin en minä enää walitta tahdo: jos me sa-
 noa taidaisimme, että meidän laitamme niin
 on, kuin sinun pyhä sanas meidän waati,
 niin sinun moninainen lohduyres ilahutais
 meitä. Mutta woi! kuinga kaukana minä
 vielä olen siitä tilasta kuin minun pitäis o-
 leman? Minun woimani on kadonnut, sen-
 tahden minun järjettömät himoni usein mi-
 nulle ylläköön tekewät. Jos minä hangihen

rufellemaan, niin en voi enää taida rukoilla kovan ja kylmän sydämmeni tähden: murhellinen hengi, särjetty sydän ja wetkä wuotawaiset silmät wielä minulda puuttu-
wat. Jos minä sanasas lohdutusta egin, niin en minä löydä. Epätoiwolda minä waiwa-
tan. Ahdisturen ja murhen woima on mi-
nua vastaan: ja kaikki tämä uskon heikkouden
minulle saatta. Sillä yhdeltä puolelta, sen
walleuden puutoyesta kuin minua neuwo-
man pitäis, niin mun epäuskoni pettä mi-
nun; ja toiselta senkaltaiset ajatukset ylös-
nostaa, niinkuin sinun kurtituses sais alkun-
sa wihasta, ja että minä oman kundoani wää-
rän luulon oikiana pitäisin, niinkuin sen soi-
mut ei perustamattomat olisi: toiselta puo-
len on minulda se lohdutus poisa, kuin si-
nun sanas minulle anda, sen vastaan otta-
waisen woiman puutoyesta, kuin uskosa on.
Armahda sinuas siis, o HERRA, minun
kieluni surkian tilan päälle.

HERRA Janoo. Minun rackahani älä wa-
jauaisudes tutkisteleminusta anna sinuas teh-
dä heikkomieliseyti. Ajattele sitä, että sen ar-
mon mitan, kuin minä pyhilleeni maan pääl-
lä annan, kusun minä almuksi ja Hengen
ensimmäiseyti hedelmäksi; sen lautta heille
tietä andain, että se kuin he ennen saanes-
owat, ei ole werrattapa siihen, kuin heldän
edes,

edespäin saaman pita. Kii sentähden sit
ehi maan päällä, kuin minä päättännyt olen
en ennen andayeni sinulle kuins tulet tai-
waseen. Sinun autuudes täsi elosa ei seiso
tähdessä rawigemisessa ja nautigemisessa siitä
hymydestä kuins mielelläs halajat; waan
isomisessa ja janomisessa sen perän. Jos mi-
nä oliin kiittänyt ne autuiri, jotka nyt wan-
hurskaudella rawitan, niin sinulle olis syh-
lewotoin olla puutoyes ylige; mutta minä
olen isowaisia ja janowaisia autuiri kiittä-
nyt. Koikas siis pyydät rawituri tulla, ja
olet symin palwellyyessa wäsytettynä, ko-
ikas minun sanasani lohduustas esit, ja ett
kohta halus jälken löytää taida: niin muista,
että minä olen luvannut täytää heidän ha-
lunsa, jotka minua pelkäävät. Jos sinun
mieles sen ylige paha on, ettet sinä aina yhi-
tä sowelias ole rukouleman, niin tiedä se,
että minun lapseni usein owat omat kowat
duomarinsa, ja että heidän tilaansa ei aina
pidä mittaman sen jälken kuin he ihe tun-
dewat. Sillä moni rukous heildä tehdän
paljaalla huokauxella hengesä, jota he tosin
ihe ei taida juuri edes tuoda: kuitenkin ne
minulle owat tutut, ja owat niinkuin huu-
tawaiset äännet, jotka minä mahdottomasti
taidan jättää wastamata.

Sielen wastaa. Tydy nyt minun sieluni
sihen,

sihen, kuin Herra tekee, ja älä ensinkin epäile siitä, ettei sinun raadollisudes ja sinun pyhä halus kerta parattaman ja täytettämän pitä. Muista mingä murhen sun Wapahtajas piti niistä ihmisistä jotka händä seuraisit: Minä armahdan Kansaa, että he ovat jo kolme päivää minun tyköni niijyynneet, ja ei ole heillä mitän syötävää ja en minä tahdo heitä tyköni syömää pois lastea, ettei he tiellä waipuissi. Matth. 15: 32. Ah suloisia ja lohdullisia sanoja! Kansa ei Häneldä mitän ano, ja Hän on kuitenkin walmis heille andaman. Jos hän heidän maallisesta tarpeestaan on huolda pitäväinen, luuletkos siis Hänen unhottawan heidän hengelliset tarpeensa, jotka erinomattain Hänen murheen pitonsa ale uskotut ovat? He seurawat Händä kolme päivää, ja sen lukee Hän pitkäxi ajaaxi; he ovat walmis luopumaan Hänestä, ja hän pelkää, että he tiellä waipuwat. Voi minun heikko uskoinen ja lafaastunut sieluni! etkös kertakan tahdo oppia uskoa sinuas sinun Jumalass armohon? Eikö Hän sinua wastais, joka huudat Hänen tyköns? Eikö hän sinusta murhetta kannais, joka händä toiwot, ei ainoastans kolme päivää, mutta myös monda vuotta? Widdäiskö Hänen, joka ei saldinut niistä waipuwan, jotka

Ka olit tiellä Hänestä erkänemaan, andas-
man sinun lantua koskas Hänä seurata
tahdot? Ah suloisin Wapahtaja, autuat
owat ne, jotka sinun halduus ihensä usko-
wat! wahwista siis, o HERRa, usko sinun
päälles, ettei mikän kappale minua sinusta
eroita.

HERRa sanoo. Mitä sinun uskos heic-
kouteen tulee, joka, niinkuin minä näen,
on pääjuuri kaickeen sinun lewottomutes,
nijn saa se alkunsa, eli tiedon, eli myös
minun ansioni omistamisen puutoresta. Se
on tosin erinomainen hywä työ, olla ym-
märättäväinen, koska ymmärrys totiselta
walkeudelta on walaittu: rukoile siis, että
minun walkeuteni sinua walaista mahdais,
rukoile ynnä ja tutkistele Pyhää Raamat-
tua ettet sinä jonkun erhetysten kautta oma-
sa tunnosas tulisi lewottomari. niinkuin olis-
sen soinnu oikia. Tosi se kyllä on, että mi-
nä sinulle oman tuunon andanut olen että
se muistutais ja waroitais siuna, ja silloin
sinun ne muistutukset wastan ottaman pitä,
Koska ne minun ilmoitetusa sanasani wah-
wistetan. Koska sinun erywäinen oma tun-
dos josa kusa afiasa peljättä sinua, ja he-
rättä sinusa ne ajatukset, että minun koet-
telemiseni ja ristini owat minun haluttomute-
ni merkit, njn silloin ojemma omaa tundoos

paremmin Jumalan sanan kautta. Muista
että niistä minä kiritän, kuin minä ra-
kastan, ja waikka minä sinua kiritän, en
minä kuitenkaan pyydä täyttää sen kautta mi-
nun wanhurskauttani. Se on ihme, että
senkaltaiset ylösnousewaiset ajatukset jonkun
lewottomuden tehdä taitawat. Muista niis-
tä suuria lupauksia kuin minä palvelielleni
Davidille andanut olen, ja hänestä kaikille
pyhille, Psal. 89: 32, 33, 34. Jos he mi-
nun sääryni turmelewat, ja ei minun
käskyjäni pidä. Niin minä heidän syn-
dinsä wiczalla rangaisen, ja heidän pa-
hat tekonja haawoilla; mutta minun ar-
moani en minä hänestä käännä pois,
engä sallii minun totuuteni wilpistellä.

Sielu wastaa. Ah lohdullisia sanoja!
minun sieluni älä sillen niistä unhohta, jos
wielä Hänen wiczansa makais sinun niskas
päällä, ettei Hänen laupiuttansa sittenkään
oteta sinulda poses, ja waikka sinun rikos-
tes owat monet, ei Hän kuitenkaan liittoonsa
sinun kansas rikkoa tahdo. Kartta ettet si-
nä heikkomielisyydesäs ymärtämättömydelle
Jumalan waikutuksesta tykönsä sias anna.
Niinkuin se hurkas Jobb kärsimisesänsä
luuli, että HERRA niinkuin wihamies wai-
wais händä syndeinsä tähden, ja wielä mui-
sti hänen nuorudensa syndejä, joka kuitenkin

ei ollut HERRan mieli, joka siitä hatvais-
tan kuin hänen kansans tapahui; niin o-
len minäkin usasti ajatellut, koska HER-
ran käsi raskas minun päälleni ollut on; ja
että kaicki siitä on tullut, että hän minun
vihantieheni oli ja tutun armonsa armotto-
muteen muutti, ja ennen ijankaikkisia aiko-
ja armottomuden minun ylliseni määräs.
Mutta HERRa, anna walkeudes pyhä ty-
könäni, etten minä edespäin senkaltaisilla
haluttomilla liikuturilla sinua vastaan syn-
diä tee; ja nyt HERRa, puhu vielä pal-
weljalles (palkeapijkalles) sillä sinun lohdu-
tures mun sieluani wirwotta.

HERRa sanoo. Mitä uskos heickouteen
tulee minun lupauriani vastaanottamaan ja
ikellens omistamaan, niin muista, että mi-
nä olen se, joka ei särjettyä ruokoo muser-
ra, ja suikewaista kyntilän sydäntä en sam-
mutta tahdo. Mikä wähembi sinapiin sie-
mendä on? Ellei sinun uskos mitta suurem-
bi olis, en ole minä sitäkän lupauseni nau-
tizemisesta ulos sulkenuit. Armas Isä löy-
tä siinä mielinouttensa, että heicko lapsi hä-
nen kädestänsä kinni pitää: etkös tiedä, että
niinkuin isä armahda lapsiansa, niin armah-
ta myös HERRa pelkääwäisiänsä? Etkös o-
le lufenut, että waikka minun palweljani
Jakobin usko heicko on, koska hän suuresti
Esa-

da waiwattu, kuin minua jokapäivä
ahdistaa. Minun sieluni ainoin loh-
dutus lepää sinun laupiudekas. Sinä
olit Josephin kansa, sentähden sangius
hänelle otollisempi oli kuin Potipha-
rin suuret huoneet. Sinä olit Da-
nielin kansa, sentähden kiliuivat ja-
lopenrat ei händä wahingoittaneet.
HERRA pysy myös minun tyköni,
ja enännä sinun woimas minun sielu-
sani, niin minä elän. Ellei aika wi-
elä tullut ole, että minun etebes tule-
man pitä ja sinua nähdä saaman,
anna kuitenkin tänä minun kulkemi-
seni aikana, täsä wieraasa maasa, si-
nun suloisen ja ihanan kasvos walkeu-
den nähdä, joka minua wirwotta ja
wahwistaa: sillä sinä, HERRA, sil-
män räpähessä taidat sinun suloisissa kas-
voissas anda minun nähdä niin suu-
ren ilon, joka yldäkyläinen on ijankei-
kisesti minua ylöspitämään. Ilman
näitä kasvoja tähty minun uskoni rau-
weta, minun toiwoni lakastua, ja elä-
mäni waipua: sentähden, o HERRA,
älä peitä kaswojas minun sieludant;

waan niukun sinä sinun wiisaudes
ja armos jälken annat minun ma-
istaa tuskaa, niin anna minun myös
nähdä, että niukun minun tuskant on
suuri, myös minun iloni JEsuren Chri-
sturen kautta minusta yllon paltinen ol-
la mahdais. Minä tiedän, että sinä
aina armosa katos minun puoleeni iimit-
tä, o HERRA, anna minun myös
maistaa ja siällisesti tuta, että sinun
silmas minun ylleni on walwowat-
nen, että minä tuta mahdaisiin kuin-
ga suloinen ja eläwärt tekewätnen si-
nun armos on minun murhelliselle ja
waimattomalle sielulle.

~~3/10. XI. 7.~~

No Hartanski
Kouper

X

